

2. Сірий

Якщо ви читаєте ці рядки, значить, ви опинилися біля старої яблуні, зазираючи під камінь у вигляді серця, розгребли ґрунт і зрештою натрапили на металеву коробку від печива. А потім не стрималися й відкрили її, знайшовши всередині мене — особистий Щоденник.

Я належав людині, для якої був справжнім другом. Тим, який слухає, чекає, не дорікає і не звинувачує. Шкода, що в людей не завжди так. У мене навіть було ім'я — Сірий (через колір обкладинки). Ми дружили багато років. Зазвичай я чув: «Привіт, Сірий! Мені є що тобі сказати. Готуйся». І я готувався. За будь-якої погоди, о будь-якій годині.

Щоденники добре вміють зберігати таємниці, проте, на жаль, не можуть їх оберігати. І в мене є шрам, який ніколи не загоїться. Він утворився на місці, де вирвали мою сторінку. Це зробив однокласник мого власника, витягнувши мене з наплічника. Викрадач гортав-гортав-гортав мене, вчитуючись у рядки, а потім забрав чужий секрет. Безсоромно і без докору сумління. На тій сторінці була особлива історія. Тепер немає сенсу її приховувати, адже злодюжка читав її всім довкола. Кожне слово я добре пам'ятаю.

«Сірий, сьогодні сталося жахливе. На дні народження Валі я пішов у туалет і впустив свій телефон в унітаз. Він тупо випав із кишені джинсів. Кого я міг покликати на допомогу? Нікого! Це ж Валя! Це її свято! Поруч не було нічого путнього, чим би я міг витягнути свій гаджет. Залишався один вихід — діставати рукою. Я наважувався цілу вічність. Бо це огидно, гидотно, блювотно!!! За дверима до мене вже стукали. Я панікував. Сильно панікував. Але зробив це... Діставши телефон, обтер його туалетним папером і разів десять мив руки. А потім одразу втік, ні з ким не попрощавшись. Долоня насправді не смердить, хоча мені щось і вчувається. Це був найгірший день. А попереду ще завтра. Добре, що телефон досі не запрацював. Упевнений, Валя дзвонила й писала».

Хлопчину-викрадача зрештою покарали, а мене повернули. Проте другові дісталось чимало випробувань. Через насмішки йому навіть довелося змінити школу. Але, попри це, він залишив мене поруч. І продовжував називати Сірим іще багато днів і ночей. А коли настав час прощатися, захвав мене, як найцінніший скарб. Хоча міг би просто перетворити на попіл чи шмаття...

Щоденники добре вміють зберігати таємниці, проте, на жаль, не можуть обирати. Але якби я мав таку змогу, то волів би, щоби мене поклали назад у металеву коробку від печива, закопали її в ґрунт, а зверху притиснули каменем у вигляді серця. Проте цей вибір за вами.

Вибір завжди за вами.

чужий Щоденник